Rejtő Jenő

Tigrisvér

adamo books kiadó

Rejtő Jenő

Tigrisvér

Kiadó: Adamo Books Kft.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2019

ISBN 978-963-453-641-3

Írta: Rejtő Jenő

Borítót készítette: Ádám Ágnes

Korrektor és szerkesztő: Nemere Ilona

Tördelte: Markó Richárd

TARTALOM

A GYÁVA	4
A VÍZ VÉRRÉ VÁLIK	9
AZ ÖRDÖG ELSZABADUL!	16
EGY MÁSIK TIGRIS	32
AZ ÖREG SZÉL SZAKADÉKNÁL	38
A KÉT TIGRIS ÚTRA KEL	46
MAGÁNYOS TÖLGY A VIHARBAN	59
KEZDŐDIK A HARC	71
SZEMTŐL SZEMBE	86
A TIGRIS KÖZBELÉP	97
HAJSZA EGY SZELLEM NYOMÁBAN	103
FELCSAP A LÁNG!	115
AZ ÖSSZECSAPÁS	125
A VÉG KEZDETE	132
A NAGY HŐSTETT	141
A TIGRIS NYOMÁBAN	153
A NAGY ÖSSZECSAPÁS	160

A GYÁVA

A vendéglő ajtaján egy kalap repült ki. Nagy kacagás. Ezután következett a fiatalember. Még harsányabb kacagás.

A kidobott illető felkel a porból, a kalapját is felemeli, és gyűlölettől villogó, de igen szomorú szemekkel ütögeti két tenyerével a nadrágját.

Tom kilép a kocsmából. Széles, csúfondáros szája bántó vigyorra húzódik.

– Hordd el magad a kocsma környékéről. Megértetted?

– Azért is ide jövök, amikor csak kedvem tartja.

– Én akár mindennap kidoblak, ha kell!

Valaki odakiáltja:

– Gyáva ember ne járjon kocsmába.

Egy másik:

– Minek hagyod magad, mi?

– Férfiruhában jársz, fegyvered is van, miért nem állsz ki Tommal?

– Nem akarok! – feleli panaszosan.

Vörös hajú leány jelenik meg az ajtóban:

– Menjen szépen, Robin, látja, hogy itt csak kicsúfolják…

– Én magához jövök, Amy, és csak az érdekel, hogy maga csúfol-e.

A leány egy másodpercig rosszkedvűen habozott.

– Én nem csúfolom… de azért… jobb lesz, ha nem jön…

– Most már takarodj! – kiáltott rá Tom Connor. – Amy is megmondta neked, hogy mit tart gyáva emberről!

A megalázott férfi csendesen elkullogott a lovakhoz. Látták, hogy eloldja a szürkéjét, nyeregbe ül és elnyargal.

Valamennyien visszamentek a kocsmába. Az ajtó becsapódott.

– Miért bántják mindig? – mondta a leány.

– Mert gyáva és csökönyös – feleli Tom Connor. – Ötször is felszólítottam, hogy ne forgolódjon körötted, Amy. Négyszer leütöttem, mégis újra jön mindig.

– Fogadhatsz velem, hogy holnap megint csak itt lesz – szólt közbe egy borízű hang.

– Akkor laposra verem! – jelentette ki Tom Connor.

– Nem szép tőled – dünnyögte Green, a kovács. – Gyáva embert bántani, az alapjában véve szintén gyávaság. Robin nem üt vissza, és a fegyvert sem kezeli jól.

– Akkor maradjon otthon!

– Hozzám jár – nyelvelt élesen Amy.

– Talán szívesen látod?

– Nem az a kérdés, hogy szívesen látom-e, hanem hogy maga mi jogon féltékeny rám?

– Rövidesen felelek erre, Amy – mondta Tom jelentősen, és a leány rámosolygott.

Robin kétségbeesett elkeseredéssel nyargalt haza. A gyűlölet és a megalázottság forrt benne… Gyáva! Mindenki tudja róla, hogy gyáva. De hát miért gyáva? Miért fél, ha valaki ráemeli a kezét, miért nem mer a pisztolyához nyúlni? Miért fut át valami hideg érzés a szívén, ha valaki ökölbe szorított kézzel szemben áll vele?

Felnézett az égre. Mintha a hűvösen ragyogó csillagoktól várná a feleletet kérdésére. Ő jól tudta, hogy mi ez a gyávaság voltaképpen, ha valaki ráemeli a kezét vagy a fegyveréhez nyúl…

Tudja, hogy mi ez, és még sincs neve.

Zavaros képek sorozata, egészen elmosódóak: lövés tűzfénye… füstszag… vér… jajgatás… Jelentése nincs. Csak zsibbadt félelmet érez, mint lelki aláfestést…

Valami történt vele, amikor még kisgyermek lehetett, négyéves vagy annyi sem. Jeff Olsen azt mondja, hogy ez mind képzelődés. Robin egy nagybátyjának a fia, és négyéves korában árvaságra jutott. Akkor Jeff Olsen örökbe fogadta. Így mondja az öreg Jeff. De mégis látta azt a furcsa képet. Ha revolvert fogott valaki, ha megfenyegették, nyomban sikoltásokat hallott a múltjából, lőporszag fojtogatta, és fegyverdörrenés jutott az eszébe. Ilyenkor végigfutott rajta az a hűvös zsibbadás, amiért azt mondják, hogy gyáva.

Belovagolt a szegényes Olsen-tanya kapuján, megkötötte az istállóban Rimbow-t, felsietett a szobájába, és végigvágódott ruhástól az ágyon.

Olsen hallotta jól a lépéseket, amint végigdöngnek az előszobán és elhalnak a nyikorgó falépcső felső fokain.

– Hazajött – mondta jelentősen a seriffnek. Mert nála volt éppen az öreg Patterson, akivel sokszor éjfélig is elbeszélgettek, ha nem volt dolog sem a farm körül, sem a hegyekben, ahol a gazemberek bujkálnak. Ilyenkor a vén farmer és a seriff időt szakítottak egy kis beszélgetésre.

– Nem szokása, hogy bejöjjön köszönni?

– De bejön mindig. Úgy látszik, valami baja van… – mondta Olsen.

– Hm… a legények nem szívlelik… Mert… gyáva.

Hallgattak.

– Miért nem küldöd Keletre? Ott nem fontos a bátorság – szólt Patterson.

– Már küldtem.

– Nem megy?

– Nem. Szenved, de nem megy. Makacs, dacos…

– Nem jól nevelted, Jeff.

– Ostobaság! Különb nevelést kapott a legtöbb nagyszájú cowboynál. Kíváncsi vagyok rá, hogy melyik tudta kilencéves korában, amikor alig ért el az ujja a colt fejétől a ravaszáig, száz lépésről eltalálni a fán gubbasztó madarat. Mert Robint megtanítottam rá. A balkeze tizenhat éves korában jobb volt, mint a tied húsz évvel ezelőtt. Tizenhét éves volt, amikor becserkésztem az Ezüst Király-t, ha emlékszel.

– De mennyire emlékszem. Olyan vadló nem sok szaladgált errefelé.

– Robin velem lovagolt negyvennyolc órán át, csak percekre állhattunk meg. Hegyen-völgyön keresztül nyomában voltunk a lónak… A fiú végig kitartott…

– És mégis…

– Gyáva… Fél…

Az öreg Jeff Olsen nagyot sóhajtott. Patterson a pipáját tömte.

– Azt mondják, beleszeretett Amyba…

– Igen. Tudom.

– De nem kell a lánynak. Azután Tom Connor néhányszor csúffá tette a kocsmában.

Jeff Olsen nagy,ráncos ökle az asztalra csapott, hogy megrezdültek a poharak.

– Majd én csúffá teszem Connort! Egyszer felveszem a revolverövemet, Patt, és odamegyek a sok nagyszájú közé, hogy mutassák meg, amit tudnak.

– Ostobaságot beszélsz, Jeff. Ha Robin nem lenne gyáva, akkor befogadnák maguk közé. Te sem szeretted a gyáva embert legénykorodban.

Patterson felállt.

– Megyek. Holnap érkezik a kormányzó. Egypár csavargót összefogdosok a környéken. Bejárnak a városba lopni.

– Jó éjszakát, Patt.

– Jó éjszakát, Jeff.

Kikísérte a seriffet az udvarig, azután visszament a házba, és megindult felfelé a falépcsőn.

A VÍZ VÉRRÉ VÁLIK

…A fiú még mindig úgy feküdt az ágyon, arcra borulva, mintha aludna. Jól hallotta, hogy nyílik az ajtó, de nem kelt fel.

– Robin – mondta csendesen az öreg. – Patterson volt nálam, és rossz néven vette, hogy nem üdvözölted.

Robin felült. Olyan volt az arca, mintha nagy fájdalom gyötörné.

– Ne haragudjon. Nem akartam látni senkit… senkit!

Jeff figyelmesen nézte Robint. Értelmes, karakteres férfiarca volt kissé kiugró sasorral, sűrű, engedetlenül kemény fekete haj, nagy, sötét szem és széles, de nem csúnya, energikus száj. Talán, ha ellenszenves, sápadt, bárgyú az arca, nem olyan szörnyű tény, hogy gyáva! Sovány, de vállas, kissé túl hosszú termete még jobban aláhúzza ezt a szerencsétlen körülményt.

– Mi történt?

A fiú összeszorult gégéje tiltakozott, hogy kimondja. De kényszerítette magát.

– Megvertek.

– Miért… hagytad?…

– Gyáva vagyok…

Felállt, és járt néhány lépést.

– Beteg vagyok. Mert ez már nem is gyávaság. Ha bántanak, ha ütni akarok… megdermed minden izmom.

Az öreg sokáig gondolkozott.

– Gyere velem – mondta azután komoran, és elindult. Robin követte. Abban a szobában voltak, ahol az imént Pattersonnal üldögélt. Olsen meggyújtotta a lámpát.

– Ülj le.

– Mit akar?

– Megtudod az igazat. Talán jobb lenne, ha elhallgatnám. Mégis megmondom. Nem bírom tovább…

Kihúzott egy fiókot, és sokáig matatott mindenféle ócska holmi között. Azután egy régimódi, nagy ezüstórát vett elő. Felkattintotta a fedelét.

– Az édesanyád…

Az órafedélbe kép volt beillesztve. Egy finom arcú, szép, szomorú fiatal nő, karján kisgyerekkel. Robin különös érzéssel nézte.

– A gyermek te vagy. Kétéves korodban.

– És ki volt… az apám?! – kérdezte izgalomtól lüktető, száraz torokkal.

Az öreg az ablakhoz ment. Kibámult a csendes éjszakai tájra.

– Ki volt az apám?! – ismételte a kérdést türelmetlenül.

Olsen visszafordult, és keményen mondta:

– A Tigris.

Robin elhűlten nézte a képet, a szép arcú nőt a gyerekkel.

A Tigris! Már régen csak a híre élt az Államokban. Elfogták, még amikor Robin kisgyerek volt, de a híre még ma is friss. Legendás hírű rabló volt.

– Mondjon el mindent…

– Megteszem. Lehet, hogy nagyon megbánom majd, de most úgy érzem, hogy rosszabb, ha hallgatok.

És Jeff Olsen elmondta a történetet.

– Az édesanyád egy tekintélyes, Hiller nevű ügyvédnek volt a leánya. Hiller Bostonban élt, és két leánya közül az egyik Jack Rower neje lett. Jack Rower akkor örökölte a híres Rower-gazdaságot, amely azóta is Nevada legszebb farmjainak egyike. Rower elvitte nyugatra a feleségét, Lilian Hillert. A másik leány, Anna Hiller velük utazott,

hogy megismerje kissé a Nyugatot. Mint nővérének a vendége, követte Rowert és csapatát. Útközben Tigris és az emberei rajtuk ütöttek. Elfogták valamennyiüket. Váltságdíjat követeltek a hozzátartozóktól, és azt meg is kapták. De a Tigris beleszeretett Annába és elrabolta. Valahol kikényszerítette, hogy összeeskessék Hiller leányával. Mások szerint Anna beleszeretett a fiatal rablóvezérbe… Ma már nem lehet tudni. Annyi tény, hogy a Tigris nem követett el újabb gaztettet, eltűnt, elbújt valamerre, és nem találta meg senki két évig. A Tigris nem rabolt. Más néven, messze, Kalifornia északi vidékén telepedett le a feleségével, mint tisztességes ember. Csendesen élt az asszonnyal meg újszülött fiával. De valaki felismerte és elmondta Rowernek. Rower átlovagolt Kaliforniába, és a jó útra tért rablón rajtaütött egy üldöző csapattal. Fred Norwich, Jimmy Hall és egy Weller nevű orvos vezették a csapatot. Fred Norwich és Jimmy Hall akkor szegény csapdaállítók voltak. A vérdíjból gazdagodtak meg. Hiller a szenzációs újsághírek és szemérmetlenül kíváncsi emberek elől elrejtette leányát a távoli Virginia államban. Anna csakugyan megszerethette a Tigrist: a férjéhez akart menni, a börtönbe, erőszakkal lehetett csak otthon tartani.

– Ehhez nem volt joguk – mondta hevesen Robin, és a szeme szokatlan fénybe borult.

– Halálra ítélték, de kegyelmet kapott, mert a kaliforniai két csendes évvel bizonyítva látták, hogy jó útra tért már, amikor elfogták. A felesége még a tárgyalás előtt meghalt.

Robin felkattintotta az óra fedelét, és merev, fakó arccal nézte a finom vonású, szép nőt, aki a kisgyermekre mosolygott.

Az anyja!

Nem érzett ellágyulást, csak mintha egy nagy, hideg kő feküdne a szívén…

– Folytassa – mondta csendesen.

– Nincs már sok hátra. A gyermeknek én lettem a gyámja, és ez a gyermek te vagy. Igyekeztelek úgy nevelni, hogy a vér vízzé váljék. Mert tudd meg, nem csak az apád volt rabló. A nagyapád, a dédapád és minden ősöd az volt. Valamennyi olyan legendás bandita lett, amilyen ritkaság. Erő, vakmerőség, ész, hidegvér, ügyesség, gyorsaság dolgában csodás hírük volt, és nagy kort értek meg, mert apád az egyetlen Tigris, aki valaha rendőrkézre került. Ezért féltettelek. A Tigrisek vére nem válik vízzé… Rettegtem, hogy egy napon kiüt belőled. Örültem, hogy gyáva vagy…

– Nem tette helyesen! Meg kellett volna mondania!

– Azt hittem, jót teszek veled, amikor azt mondom, hogy az unokafivérem árvája vagy…

– Még egyre feleljen – szakította félbe nyersen. – Az a kép, amit látok, sikítás, lövés…

– Annak a napnak az emléke, amikor az apádat elfogták… Később még egyszer sikerült megszökni neki a börtönből. De cserbenhagyta az ősi szerencse. Rower farmja környékén elfogták. Ott vadászott rá az üldöző csoport, mert tudták, hogy az első útja lesz: Roweren bosszút állni. Azután következett volna Fred Norwich, az egykori csapdaállító Backford Lane-ben, és utána felkereste volna bizonyára Jimmy Hallt. De mielőtt még elérhette volna Rower farmját, hurokra került, és életfogytiglanra ítélték.

– És miért… tört rá Jack Rower… akkor a Tigrisre?

– Mert… szégyellte, hogy a sógora rabló…

A fiatalember arca merev volt és gipszfehér. Gépiesen cigarettázott.

– Azt hittem – hebegte a vén cowboy –, hogy jobb, ha megóvlak a múlttól.

– Viszontlátásra, Olsen. Nem haragszom magára, mert jó volt hozzám mindig…

– Robin! Hová mész?

– Nem tudja?

– Ne… nem…

– Hát akkor megmondom: kiszabadítom az apámat, és elintézem a fennálló számadásait. Megölöm Rowert. Jó éjszakát…

– Megállj!

De mire az udvarra ért a fiú nyomában, Robin már elvágtatott.

Patterson, a seriff csodálkozva nyitott ajtót.

– Az ördögbe… Jeff, mi történt veled?

Olsen sápadt volt, és remegett a keze.

– Beszélnem kell veled, Patt. Azt hiszem, hogy nagy ostobaságot követtem el.

– Igyál egy korty pálinkát. Hiszen rossz rád nézni.

Olsen reszkető kézzel emelte szájához a poharat.

– Beszéltem a fiúval… és egy bolond ötletem támadt… Uramisten!

– Micsoda?

– Előbb tudd meg az előzményt. Én… Anna Hiller rokona vagyok.

– Anna Hiller…?

– A Tigris felesége volt.

– Igaz… Emlékszem.

– Miután Anna meghalt… Akkor már az öreg Hiller nem élt, én lettem a Tigris fiának a gyámja… Magamhoz vettem a gyereket.

– Robin a Tigris… fia?

– Hallgass végig. A Tigrist meglátogattam a börtönben. Az volt az első mondata: „Jeff Olsen, megszököm innen és akkor megölöm Rowert, Jimmy Hallt, Norwichot, de megöllek téged is, ha úgy neveled a gyerekemet, hogy meghaljon."

Újabb pohárkával ivott. Azután rekedten folytatta:

– Akkoriban én messze innen, Missouri államban, Princetownban gazdálkodtam. A gyerek egy napon beteg lett. Tüdőgyulladást kapott. Nem lehetett segíteni rajta, meghalt. Princetownban van eltemetve. Nagyon féltem az esetleg kiszabaduló Tigris bosszújától. Akkor fogadtam örökbe a négyéves Robint, Weller orvos árvaságra jutott fiát. A gyerek árvaházban nevelődött. A körorvost a Tigris hordája pusztította el, mert ő is Kaliforniában járt Rowerrel, amikor a Tigrist elfogták. A szabadlábon élő rablók bosszút álltak, és megölték Doktor Wellert. Az ő fia volt az örökbe fogadott gyermek. Robint elhoztam ide magammal, ahol nem tudták, hogy meghalt a fogadott fiam, és Robin elfoglalta a Tigris fiának a helyét. Hiszem, hogy nem követtem el bűnt ezzel…

– Nem… De azért nem is tiszta a víz a pohárban…

– Ma este jött egy őrült gondolatom. Hallgass ide – felnyögött. – Bántott a fiú gyávasága. Mivel öntsek önbizalmat beléje? Tudod jól, hogy mennyit fecsegnek átöröklésről… gondoltam, az erőt ad majd neki… Azt mondtam, hogy ő a Tigris fia…

– Megőrültél?!

– Ne kiabálj, Patt! Most már én is bánom. De azt hittem, nem lesz más következménye, mint hogy a fiú erőt érez magában, a vérében… tudod, az átöröklés…

– Pokolba az átörökléssel! Ilyet nem szabad csinálni!

– Mit tudhattam én?!… A fiú szeme fényleni kezdett. Gondoltam, mégiscsak visszaüti Tom Connort, ha azt hiszi, hogy rettegett ősök természetét örökölte… Nem akartam mást, mint erőt és önbizalmat önteni beléje…

– És mi történt? Ó, de bolond voltál Olsen!

– Elmeséltem neki a Tigris történetét úgy, ahogy valójában megtörtént… hogy Rower fogta el és Fred Norwich, Jimmy Hall… meg a többiek…

– A fiúnak nyomban meg kell tudni az igazat… Hol van?

Olsen lehorgasztotta a fejét.

– Felelj, te hülye! Hol a fiú?

– Késő… Már elnyargalt.

– Hová nyargalt?!

– Kiszabadítja a Tigrist…

– Mi?!

– És megöli Rowert meg a többit…

Dermedt szünet. Ugráló, sárga petróleumláng árnya remegett a falon és a mennyezeten. Azután a seriff megélénkült.

– Hej, Bob! Bob, te ördög, a lovamat…! Mit gondolsz, merre indult? – kérdezte a seriff Olsentől.

– Ha úgy van, ahogy mondta, akkor Denver felé, ahol az apja ül.

– Vagy Folkstonba, Rowert megölni. Azt mondom, Olsen, imádkozz, hogy utolérjük, mielőtt valamit szerencsétlenség történik.

– Robin derék, jólelkű fiú, és nem hiszem, hogy…

Egy rémült, vörös hajú leány jött lihegve.

– Mr. Patterson… siessen… szörnyűség… Robin agyonlőtte Tom Connort, Bill Hughest és Pete Wyomingot…